

movitosti je ještě trvá, nelze však ze slov těch vyvozovati, že by jimi byla pravidla modifikovala pojem nákladů ve smyslu shora uvedeném a v důsledku toho přípočet nákladů omezila jen na náklady, pokud se projevují místně v nemovitosti samé, takže by vylučovala přípočet nákladů na zařízení, která ještě v době zcizení mají vliv na jakost a tím hodnotu nemovitosti, jenom proto, že místně nejsou na nemovitosti samé.

Z toho plyne, že i příspěvek vlastníka pozemku na zařízení veřejné kanalisace ve prospěch prodaného pozemku nelze vylučovati z nákladů podle § 8 prav. přípočitatelných proto, že toto kanalisační zařízení nachází se mimo prodávaný pozemek na veřejném statku.

Nález z 3. prosince 1937 č. 5828/35-6.

1. V § 1 zák. č. 66/1901 ř. z. jsou taxativně vypočteny projekty vodních drah, na něž se tento zákon vztahuje.

2. Pouhá technická pravděpodobnost, že projektovaný závlahový a plavební kanál bude pojat do vodní dráhy v § 1 zák. č. 66/1901 ř. z. výslovně uvedené, nebo faktická jeho způsobilost k tomu, nestačí, aby tento kanál mohl býti právně ztotožňován s touto vodní drahou.

Na sporu byla otázka kompetence ministerstva zemědělství, ježto podle názoru stížnosti šlo o projekt části vodní dráhy spadající pod ustanovení § 1 vodocestného zákona č. 66/1901 ř. z. a pod ustanovení ministerského nařízení č. 90/1903 ř. z. a platí proto pro projednání tohoto projektu kompetenční předpis § 13 zákona č. 66/1901 ř. z., resp. nařízení č. 90/1903 ř. z. Námitka inkompetence žalovaného úřadu míří proti tomu, že projekt k vodoprávnímu projednání předložený byl konsentován žalovaným ministerstvem zemědělství (pokud se týče podle čl. 9 zák. č. 66/1927 jménem tohoto ministerstva).

Nejvyššímu správnímu soudu bylo se tedy omeziti na zkoumání otázky, zda žalované ministerstvo zemědělství bylo vůbec příslušno rozhodovati ve věci, která tvoří obsah naříkaného rozhodnutí.

Stížnosti jest přisvědčiti v tom, že vodoprávní řízení o vodních drahách a jejich součástech, zamýšlených zákonem č. 66/1901 ř. z., je vyjmuto z kompetence pravidelných vodoprávních úřadů (§ 76 v. z. mor.) a že je v § 13 cit. zák. ve spojení s ustanovením § 1 zák. č. 333/1919 Sb. přikázáno ministerstvu veřejných prací za účasti ostatních zúčastněných ministerstev a zejména též ministerstva železnic, jehož spolupráce je blíže upravena předpisem § 13 min. nař. č. 90/1903 ř. z. Lze též připustiti, že vodoprávní rozhodnutí žalovaného úřadu o projektu vodní dráhy by bylo zmatečné, byl-li tento úřad vskutku nepříslušný a že nejvyšší správní soud, který i z úřední povinnosti příslušnost žalovaného úřadu zkoumá, musil by, kdyby shledal, že se žalovaný úřad — ač je povinen zjistiti si předpoklady své příslušnosti

— pustil do rozhodování o věci, aniž bylo jisto, že nejde o vodní dráhu ve smyslu zákona č. ř. z. 66/1901, naříkané rozhodnutí zrušiti pro vadnost řízení. Leč v případě dnešního sporu nebylo možno nalézt v postupu žalovaného úřadu žádné závady, neboť za daného stavu věci bylo patrné, že nejde o projekt vodní dráhy ve smyslu cit. zákona z r. 1901.

Posouzení příslušnosti žalovaného úřadu, kterou stížnost popírá, závisí především na zjištění, které jsou to momenty, jež podle zákonných předpisů vyznačují projekty přikázané do příslušnosti ministerstva veřejných prací ve smyslu zákona č. 66/1901 ř. z. a zákona č. 333/1919 Sb. a vyjmuté z příslušnosti pravidelných úřadů vodoprávních.

Podle § 13, čtvrtého odstavce zákona o vodních drahách z r. 1901 jsou do příslušnosti ministerstva obchodu, resp. nyní do příslušnosti ministerstva veř. prací přikázány toliko projekty »vodních drah«, uvedených v § 1 tohoto zákona. V paragrafu tomto je podán taxativní výpočet těchto vodních drah. Jsou to jednak konkrétně označené plavební kanály, které bývalý rakouský stát zamýšlel zřídit, jednak kanalisace určitých tratí řek v § 1 uvedené, jednak určitá plavební spojka. Tyto plavební kanály, resp. kanalisace řek jsou v § 1 cit. zák. určeny i geograficky. Po stránce podnikatele musí vždy jíti o podnik státu.

Závlahový a plavební kanál na řece Moravě však k vodním drahám v § 1 zák. č. 66/1901 ř. z. vypočítaným nepatří. Stížnost chce míti kompetenční předpis zákona z r. 1901 rozšířen na projektovanou úpravu řeky Moravy jen z té příčiny, že závlahový a plavební kanál v řečeném úseku řeky Moravy bude pravděpodobně při realizaci projektu dunajsko-oderského kanálu do tohoto projektu pojat. Leč tato pouhá faktická způsobilost kanálu řeky Moravy, nebo technická pravděpodobnost, že bude pojat do příštího dunajsko-oderského kanálu, bude-li kdy k vybudování tohoto kanálu přikročeno, nestačí, aby řečená úprava řeky Moravy, jež ani není projektem státu, nýbrž země Moravsko-slezské, mohla býti právně ztotožňována s projektem dunajsko-oderského kanálu, a to tím méně, ježto vodoprávním schválením projektu závlahového a plavebního kanálu na řece Moravě není ještě nikterak »stanoven« (§ 13 cit. zák.) projekt vodní dráhy, takže, kdyby snad došlo k vybudování dunajsko-oderského kanálu, a kdyby vskutku do tohoto projektu byl kanalisovaný úsek řeky Moravy, o který se dnes jedná, vtělen jako jeho součástka, stalo by se tak teprve rozhodnutím ministerstva veřejných prací podle § 13 zák. č. 66/1901 ř. z., a teprve toto ministerstvo by rozhodlo o vodoprávních otázkách, týkajících se tohoto úseku řeky Moravy jakožto součástky vodní dráhy.

Předmětem naříkaného rozhodnutí je tedy projekt, jež nelze považovati za projekt vodní dráhy ve smyslu zákona o vodních drahách z r. 1901. Lze tedy projekt tento posuzovati jen podle ustanovení vodního zákona. Tím padá námitka nepřislušnosti

žalovaného úřadu, jakož i další námitka, s ní souvislá, že řízení mělo být prováděno podle ministerského nařízení č. 90/1903 ř. z.

Nález z 11. prosince 1937 č. 15.356/37.

Literární zprávy

JUDr. Jan Krčmář. Soubor článků o jeho osobnosti a díle, vydaný u příležitosti 60. narozenin. V Praze 1937, nákladem Právnického knihkupectví a nakladatelství V. Linhart, stran 262, cena brož. výt. 45 Kč.

K počtě šedesátých narozenin profesora Krčmáře vychází rozsáhlý sborník, obsahující články třicetišesti autorů, oceňujících s nejrozličnějších hledisek osobnost našeho nejpřednějšího civilisty a jeho bohaté životní dílo. Pečlivé redakci (redaktoři nejsou ve spise jmenováni) se podařilo — seskupením příspěvků do osmi částí — osvětliti nejvýraznější rysy mnohotvárné činnosti jubilarovy a přiblížiti jej čtenáři jak po stránce vědecké, tak i lidské.

Do první části přispěl prezident republiky Dr. Beneš vzpomínkou na svou spolupráci s profesorem Krčmářem zejména na mírové konferenci, na různých mezinárodních konferencích, ve Společnosti národů a p. Další osobní vzpomínky do této části napsali biskup Dr. Jantausch, prof. Drachovský, profesor Hermann-Otavský, gen. ředitel tabák. režie Dr. Hladký a profesor Emil Svoboda.

Druhá část sborníku je věnována jubilarovu životopisu, podanému výstižně Dr. Pražákem, asistentem práv. fakulty Karlovy university.

Do třetí části jsou zahrnuta pojednání o vědeckém díle prof. Krčmáře v oboru soukromého práva, o jeho učitelské činnosti a pojednání souvisící. Profesor Andres načrtl zde jubilarův vědecký portret, docent Hyníe pojednal o jubilarově práci v oboru mezinárodního práva soukromého, adv. Dr. Koblížek o pracovním právu v jubilarově díle, docent Kubeš o vztahu prof. Krčmáře k brněnské škole normativní, profesor Rouček o vědeckosti Krčmářova díla, prof. Sommer o poměru prof. Krčmáře k prof. Stupeckému, a docent Vaněček o Krčmářově erudici historické. Docent Kliment a profesor Ad. Procházka se zabývají studiem Krčmářova stanoviska k vědeckému hodnocení práva s hlediska spravedlnosti, Dr. Vladislav Čermák hodnotí učitelskou činnost jubilarovu. Dále jsou sem zařazena pojednání souvisící s civilistickým dílem prof. Krčmáře, a to o veřejném statku v knih. právu od sekč. šéfa Hartmanna, o oceňování v kupecké bilanci od prof. Kizlinka a o právní relevanci smlouvy podle mezinárodního práva soukromého od profesora Sedláčka.

Čtvrtá část obsahuje články vzpomínající účasti prof. Krčmáře